

at faa ganske tydeligt i Betænkningen i den Skrivelse, der der er aftrykt, men som jeg ikke har ved Haanden. Men her paastaas nu, at der til Vandforsyningsanlæg skal medgaa ca. 116,000 Kr. Dette er altsaa en Udgift som er kommen til, og hvis dette er rigtigt, som jeg mener, vil Ministerens Beregning den Gang have været fuldstændig forkert. Han gif den Gang ud fra, at han kunde hjælpe sig med den meget store Udgift, der medgik til Anstalten, hvilket nu viser sig forkert. Alt dette gør, at et Udvalg dog nøje maa undersøge denne Sag og faa at vide, om vi nu ere færdige. — Sluttelig skal jeg gøre opmærksom paa, at Overenskomsten med Kjøbenhavns Kommune, som findes i Lovforslaget af 7de Maj 1884, efter hvilken Kjøbenhavns Kommune efter 10 Aars Forløb kan overdrage St. Hans Hospital til Staten, udløber 1894. Jeg ved ikke, om det paatæntes fra Ministerens Side at søge denne Overenskomst fornyet, siden Kjøbenhavns Kommune altsaa ikke har benyttet denne 10-aarige Frist til at overdrage det nævnte Hospital til Staten og derigennem slippe for den Udgift, som dog ikke er saa ganske ringe, der medgaaar til de sindsyges Forplejning her i Kjøbenhavn. Hvis det nemlig var den højtærede Ministers Hensigt, var det ikke urimeligt at sætte det i Forbindelse med nærværende Lovforslag, i alt Fald vilde Forbindelsen ikke være ganske unaturlig. Men maaske Sagen er opgivet, eller maaske der ikke er ført Forhandling med Kjøbenhavns Kommune senere, og altsaa dette Spørgsmaal maa være bortfaldet næste Aar, saaledes at man altsaa kan gaa ud fra, at St. Hans Hospital vil fremtidig blive drevet som nu, som kommunal Anstalt, medens de øvrige Sindsfygeanstalter ere Statsinstitutioner.

Justitsministeren (Kl. Lemann):

Med Hensyn til det sidste af den ærede Taler berørte Spørgsmaal, da er jo Forholdet ikke det, at Regeringen skal tage noget Initiativ i den omspurgte Henseende, men Forholdet er det, at Kjøbenhavns Kommune kan i 10 Aar, efter at denne Lov af 1884 er udkommen, komme til Staten og forlange, at Staten skal overtage St. Hans Hospital og dermed ogsaa de kjøbenhavnske sindsyge, i hvilket Tilfælde naturligvis det Bedrag, som nu tilskydes af Statskassen til Kjøbenhavns Kommune, fordi Kommunen selv besøger sit Sindsfygevæsen, vilde falde bort. Det er ikke fra Kjøbenhavns Kommune stet nogen Henvendelse til mig i den Retning, og jeg har Grund til at tro, at man ikke agter at gøre nogen saadan. Jeg

har Grund til at tro, at man for Kjøbenhavns Bedkommende vil vedblive med den samme Ordning, som man nu har. Men som sagt, det er ikke mig, som skal henvende mig til Kjøbenhavns Kommune; det er den, der efter Lovforslaget skal henvende sig til Regeringen, hvis den ønsker noget saadant iøvrfat, men efter alt, hvad jeg hidtil har erfaret, agter man ikke fra Kjøbenhavns Kommunes Side at benytte denre § 4 i Loven af 7de Maj 1884.

Hvad angaar de øvrige Bemærkninger af den ærede Taler, skal jeg fremhæve, at det er ganske klart, at dette Lovforslag ikke indeholder en udtømmende Angivelse af, hvilke Udgifter der vilde foranlediges ved denne Udvidelse af Sindsfygeanstalten ved Middelfart. Lovforslaget befinder sig kun med de Udgifter, som Byggearbejderne ville forårsage, og de Udgifter, som Vandforsyningen vil kræve, og at der saa vil komme ny Udgifter til Montering, og at der sandsynligvis, ja jeg kan sige naturligvis, ogsaa kommer Udgifter til i Anledning af det søgte Personel, som 300 sindsyge mere, end der nu er, vilde foranledige, er klart. I øvrigt skal jeg bemærke, at det ikke godt kan være muligt allerede nu bestemt at angive, hvor meget det vil blive, men dersom et æret Udvalg ønsker det, kan man nok tilnærmelsesvis opgive, hvor meget Udgifterne ville blive ved disse Ting.

Hvad i øvrigt Spørgsmaalet angaar om Tidspunktet for dette Lovforslags Fremkomst, da har jeg ikke kunnet komme med det for, af den Grund, at jeg mente, man maatte opsætte at fremkomme med Lovforslaget, indtil man kunde anse Vandforsyningen for nogenlunde sikret, saa at man ikke skulde udsætte sig for at tage fejl, saaledes som man gjorde i 1884, hvorom jeg i øvrigt straks skal høre mig nærmere. Derfor er Lovforslaget fremkommet paa et noget sent Standpunkt, og det har derfor ikke kunnet tages i Betragtning paa den Tid, Finanslovforslaget blev udarbejdet. Det er naturligvis noget beklageligt, men paa den anden Side har jeg ment, at det vilde være rigtigt af mig allerede nu at forelægge Lovforslaget for Rigsdagen, for at den saa kan gøre med det, hvad den vil, i Stedet for, at jeg ellers, hvis der skulde være taget Hensyn til det ved Finanslovforslagets Udarbejdelse, maatte lade det ligge til næste Aar, da det ikke kunde komme i Betragtning før i saa Henseende.

Hvad Spørgsmaalet om Vandforsyningen angaar, da ville jo de Herrer, som vare med i Udvalget i 1884 — og der er jo endnu nogle af dem, der ere Medlemmer